

редъ да се дигнатъ всички, да тръгне и той. А то инѣкъ . . . Старецътъ се страхуваше да допусне най-лошото. Трѣбваше да се борятъ, съ това бѣше съгласенъ. Ама нѣкакъ си тихо, умната, никой да ги не знаеше, никой да ги не угадѣше. Отъ день на день нѣмотията по ги притискаше, ставаше по-тежко, по-лошо, по-безрадостно. Пъкъ всичко е човѣшка направия и правъ е Данко, кога дума, че ако всички се бѣха дигнали противъ, война нѣмаше да има, сто и трийсетъ души нѣмаше да сж написани на паметниците въ църквата, живъ и здравъ щѣше да си е и неговиятъ синъ, живъ и здравъ, ами . . .

*

Рано на другия день дѣдо Юрданъ поржча да му лѣснатъ калевритѣ, пушна въ дълбокия джобъ на потуритѣ си тритѣ лева, които вчера взе отъ яйца, и излѣзе. Снахитѣ помислиха че отива на църква. Но дѣдо Юрданъ отдавна не вѣрваше на поповетѣ, макаръ че отъ господа не смѣеше още да се откаже.

Спрѣ въ Геновата кръчмарница, поржча си ракия, глътна я, поржча си кафе и се загледа презъ малкото прозорче, отъ което се откриваше пжтя за града.

— Много рано, дѣдо Юрдане! — подхвана Гено, като изтриваше ржцетѣ си въ гѣнкитѣ на синята престилка.

— Ранно пиле, рано пѣл! — отговори шеговито старецътъ, безъ да откъсне погледа си отъ прозорчето.

Двама-трима селски пияници обикаляха вече кръчмарницитѣ, спираха погледи на стареца и не можеха да си обяснятъ ранното му посещение. Дѣдо Юрданъ не имъ откриваше. Имаше ли полза? Той